

MAMMA MIA (1)

Nauwelijks had de sjoeke-tjoeketrein die dwars door Menapië rijdt mij uitgespuwd op het perron van Station Oostende of daar begaf ik me reeds vierklauwens in de richting van het stemmige Kursaal om daar naar de volksopera “Mamma Mia” te gaan kijken en vooral luisteren.

En dit vooral omdat die voorstelling mij een schoolvoorbeeld van theater aan zee leek te zijn en ook al omdat ik van lang voor dat het in de mode was een vurig bewonderaar ben van het Zweedse combo met de belachelijke naam en dito platformschoenen.

“S.O.S.”, “Fernando”, “Give Me A Man After Midnight”, “Does Your Mother Know ?” , “The Winner Takes It All”...

Ik zeg niet dat het eigenlijk cantates van Bach zijn maar mijn leven, en dat van vele anderen, zou vast nog uitzichtlozer geweest zijn als die Rosse van ABBA en die ook Blonde, en die magere met zijn muizensmoel en die dikke met zijn baardje het nooit opgefleurd hadden met hun hoogwaardige lichte kost.

Daar zat ik dan in het Casino Kursaal vorige woensdag op Rij nr.19, Stoel nr.21, tussen de paarse permanentes en de wat wufte anders gearde jongelui die het gros van de fanbasis van ABBA uitmaken.

En nog eer het licht helemaal uit was vond ik het al geweldig. En in ieder geval beter dan de film die ik, dat moet ik ruitelijk toegeven, overigens niet gezien heb.

Een bijzonder verzorgde productie was het , met competent gezang, lenige dans en ergens in de orkestbak ook een meerkoppig ensemble waar wat mij betreft wel wat meer snee had mogen op zitten, maar dat vond ik van mijn eerste vrouw ook al.

Maar wat ik wèl vreemd vond was dat Josse De Pauw niet meedeed, de man waarvoor ik eigenlijk gekomen was.

Nu, de volgende dag was hij er wel bij. En hoe.

Samen met nog een paar honderd andere uiterst belangrijke mensen bevond ik mij op de officiële openingsavond van Theater Aan Zee ergens in een duistere en oververhitte turnzaal, op een plek die zich ten opzichte van waar ik nu sta op ongeveer anderhalve kilometer landinwaarts moet bevinden.

Ik heb er méér ministers per vierkante meter gezien dan ik vorige week warme maaltijden gegeten heb. Eentje was zelfs de Minister van Cultuur hoorde ik achteraf vertellen maar ik moet zeggen dat daar bitter weinig van te merken was, qua ministriële uitstraling. Ze was nochtans gekleed in een sympathiek aandoend ensemble vanuit de Wibra en ik had ook de indruk dat ze een soort van Nederlands sprak, wat er mij niet van weerhield haar aan te zien voor een lid van het catering-team en ik een opdrang voelde haar te vragen of die glazen Oxfam-wijn nog eens dringend bijgevuld konden worden.

Een flater van me : want de leden van het catering-team spraken wel ABN en gingen toch eerder elegant gekleed.

Maar ik zou het over Josse De Pauw hebben en over die openingsvoorstelling “Een Nieuw Requiem” die voorafging aan de receptie die erop volgde.

Geen ABBA te bekennen hier. Geen Frieda of Agnetha, geen Bjorn of geen Benny maar wel veel Brouwers en Mozart en Iris Luypaers en de Solisti del Vento en Raveel en vooral veel De Pauw.

En nog voor het licht helemaal uit was vond ik het al geweldig.

Dat kwam bijvoorbeeld ook al door het ingenieuze en schijnbaar eenvoudige scenebeeld dat Herman Sorgeloos voor de gelegenheid ontworpen had en waar *voor* een doorzichtige linnen wand de acteur en de soliste hadden plaatsgenomen en daarachter, als één van Rembrandts beter gelukte groepsportretten, het uitmuntende blazerensemble kon waargenomen worden dat aan de slag ging met stukken van Mozart’s “Requiem”.

Een privilege om er bij te mogen zijn, was het. En eigenlijk was het ook ongewoon fantastisch om nog eens een podium te zien waarop niets dan mensen stonden die écht iets konden, met muziek van een componist die écht kon componeren en een tekst van een schrijver die écht kan schrijven.

De boodschap die De Pauw en de zijnen van op dat podium gaven was, ondanks het hoge feestelijke gehalte van de voorstelling, niet echt van opwekkende aard.

Ik kon me niet van de indruk ontdoen dat Josse en Jeroen Brouwers, en Mozart natuurlijk ook, de goed driehonderd aanwezigen er fijntjes op wilden wijzen dat ze straks allemaal dood zouden zijn.

De ene al wat *strakker* dan de andere, en duidelijk werd ook dat als we daar zelf niet voor zorgen iemand anders dat wel zal doen.

De blonde zot uit Oslo was nooit veraf tijdens deze voorstelling en dat maakte het allemaal nog beklijvende dan het al was.

Goed dat Mozart en de Solisti del Vento er waren om ook bij de donkerste passages van deze tekst voor wat lucht en licht te zorgen.

Hulde ook aan Theater Aan Zee om er van bij de eerste noot die gekraakt werd op dit festival voor te kiezen dat die noot ook een harde mocht zijn.

Hulde ook aan Josse De Pauw dat hij een soort theater heeft uitgevonden dat alleen maar van Josse De Pauw kan zijn en dat zonder ooit te willen behagen en mild of melig te zijn altijd diepe krassen op onze ziel nalaat, en waarheden vertelt die de ene keer met een pincet, de andere keer met een voorhamer in onze hersenen aangebracht worden.

Ik ben zoal blij dat ik in dit land leef maar ik ben nog blijer wanneer ik besef dat dat hetzelfde land is als dat van Josse De Pauw.

Merci, Bébé.

En aan de Solisti Del Vento en Wolfgang A. : Thank You For The Music.

Marc Didden, Zondag 31 Juli 2011